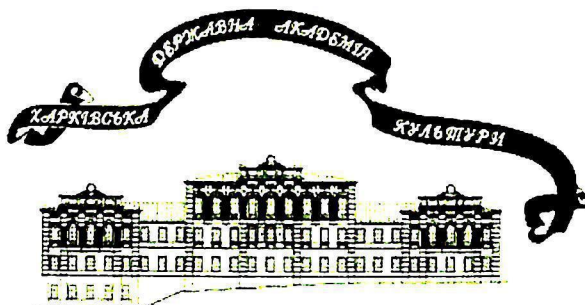


МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ І ТУРИЗМУ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКА ДЕРЖАВНА АКАДЕМІЯ КУЛЬТУРИ



**ІНФОРМАЦІЙНО-КУЛЬТУРОЛОГІЧНА
ТА МИСТЕЦЬКА ОСВІТА
(КОНСЕНСУС, ПАРТНЕРСТВО, СТАНДАРТИ)
В КОНТЕКСТІ БОЛОНСЬКОГО ПРОЦЕСУ**

*Матеріали науково-практичної конференції
13-14 грудня 2005 року*

Харків, ХДАК, 2005

Вміння перебувати в різних іпостасях під час творчого процесу як на репетиції, так і під час вистав, примушує надзвичайно глибоко вивчати весь механізм техніки і технології сучасного процесу акторської майстерності, враховуючи багатогранність в просторі і часі глобалізації людства і власного акторського «Я». Саме вистава, здійснена в 2005 р. за мотивами драматургії А. Чехова «Чайка», стала основою і певним підсумком нової методики техніки і технології акторів в Україні.

Вища школа ЕКМАТЕДОС при ХДАК має за головну мету не просто навчити професії актора, а створити світ театру, де актор, залишаючись зі своїм власним «Я», як людина-художник, зміг би створити синтез Природи, Людини, Космосу.

ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ТЕАТРАЛЬНОЇ ПЕДАГОГІКИ В КОНТЕКСТІ БОЛОНСЬКОГО ПРОЦЕСУ

С.І.Гордєєв

З прийняттям 1999 р. Болонської декларації прискорився процес інтеграції європейських країн в єдиний освітній простір. В зв'язку з цим питання про перехід вищої театральної школи України на дворівневу систему освітньо-кваліфікаційних рівнів за схемою «бакалавр» і «магістр» останнім часом набуває надзвичайної актуальності.

Педагоги ВУЗів прагнуть до реформування та оновлення традицій національної театральної школи. Програмний матеріал професійного навчання бакалаврів та магістрів з театального мистецтва оновлюється науковими розробками в галузі театального мислення і творчості, новими неочікуваними театральними ідеями, естетичною практикою сучасного театру. Спираючись на систему, розроблену К. Станіславським, національна театральна школа паралельно з тим вбирає в себе відкриття й таких видатних майстрів вітчизняної та російської сцени як Л. Курбас, М. Крушельницький, С. Данченко, В. Немирович-Данченко, В. Мейєрхольд, Є. Вахтангов, М. Чехов, О. Таїров, Г. Товстоногов, О. Єфремов, Ю. Любимов, А. Ефрос, П. Фоменко, М. Захаров, Л. Додін та ін.

Не може не впливати на процес навчання професійної майстерності актора та режисера й західно-європейська театральна практика. Мистецтво Ж.-Л. Барро і Б. Брехта, Ж. Вілара і Е. Де Філіппо, П. Брука і Дж. Стреллера, Є. Гротовського і А. Мнушкіної, П. Штайна і П. Шеро, що стало доступним сучасним діячам театру, підлягає спеціальному театрознавчому осмисленню. Знайомство з виставами та методиками

виховання театральної молоді видатними майстрами європейського театру неминує веде до розширення горизонтів професійного мислення і спробам впровадження їх відкриттів у сучасну педагогічну практику.

Програма професійного навчання акторському мистецтву та режисурі залишалася би чисто схоластичним створенням, коли б кожний театральний педагог не видозмінював її у відповідності з власним світоглядом, художнім мисленням та творчим темпераментом. У реальній педагогічній практиці єдність програмної методології неминує індивідуалізується та перетворюється у власний творчий метод викладача з майстерності актора або режисури. Різноманітність методик викладання обумовлюється й особливостями конкретного акторського або режисерського курсу та сценічною традицією школи, яка репрезентується педагогом, а також театральним контекстом епохи.

Процес збагачення методів і форм навчання не можна не визнати благотворним для сучасної сценічної педагогіки. Однак він містить у собі й цілком реальну загрозу некритичного запозичення різноманітних за своєю природою прийомів, веде до своєрідної розосередженості, і в результаті — до порушення основ національної акторської і режисерської театральної традиції. Це робить більш необхідним дотримання єдності принципів професійного навчання.

Кафедра режисури Харківської державної академії культури у своїй практичній діяльності керується академічними нормами української та російської театральної школи. При цьому вона спирається на власні педагогічні надбання, що накопичувалися протягом більш як сорокарічної історії її існування. Цей великий досвід є джерелом у збагаченні якості знань на вузівському та післявузівському етапах підготовки фахівців, забезпеченні активної участі професорсько-викладацького складу кафедри в реалізації завдань Болонського процесу.

БОЛОНСКИЙ ПРОЦЕСС И ПРОБЛЕМЫ ПОДГОТОВКИ ТЕЛЕВИЗИОННЫХ СПЕЦИАЛИСТОВ

О.Г. Кучеренко

Перестройка отечественной системы образования и ее адаптация к унифицированным требованиям, принятым в Европейском сообществе, т.е. движение в рамках так называемого Болонского процесса, преследует цель благоую. Упрощенно говоря, это позволяет сделать дипломы, получаемые выпускниками отечественных вузов, «понятными» зарубежным работодателям, способствует тому, чтобы молодые украинские